

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полициских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлежства, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полициског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају

СТРУЧНИ ДЕО

О ПРОДАЈИ ЗА ИЗВРШЕЊЕ ОДЛУКА СУДСКИХ

(СВРШЕТАК)

Поред других непотпуности и нејасности, §§ 486. и 487. имају и ту непотпуност или нејасност што се, из њих, не види, да ли ће се они применити и на продају покретних као и непокретних добара. Ми не налазимо разлога да се ти прописи ограниче само на продају непокретних ствари, тим пре што, у том смислу, можемо навести и § 85. Зак. о Стец. Поступку, али одмах додајемо да, ако би се полициска власт, приликом продаје покретних добара, огрешила о те прописе, продаја не би могла бити, с обзиром на § 506., први став, поништена, осим „ако би било злоупотребења и непоштења од стране извршитеља и купца ствари“ (§ 506., први став *in fine*). Једино би се могла тражити, изван наведенога случаја, накнада штете, ако, наравно, стоје сви услови које је Грађански Законик, у гл. XXX., за постојање права на накнаду штете прописао.

Који повериоци, у опште, дакле апстрахујући оно што смо казали већ за осигуране повериоце, имају право решавања? Законодавац је овде сасвим законски. Неће бити тешка ствар, ако се врши продаја добара какве стечајне масе, јер се, код стечаја, зна који повериоци имају право решавања, а то су они повериоци који су се у стечајну масу пријавили (§ 54. Зак. о Стец. Поступку).¹⁾ Ако се дужник не би са повериоцима поравнао већ би се морала стечајна маса изложити продаји, тада повериоци бирају, између себе, по § 70. Зак. о Стец. Поступку, један одбор од тројице, и тај одбор „сматраће се за неограниченог пуномоћника укупности поверитеља“ (§ 76. Зак. о Стец. Поступку) и као такав решаваће пуноважно, у име стечајних поверилаца (поверилаца у стечају — *les créanciers dans la masse*,

као што се, тачно, изражавају француски правници), сва она питања која ће се појавити у току стечаја па, дакле, и питања из §§-а 486. и 487.. У осталом, § 85. Зак. о Стец. Поступку вели: „При продаји покретних и непокретних ствари испод процене, извршна власт придржаваће се прописа § 261. (садањег поступка грађанског) судског поступка са грађанске парнице“. Да приметимо да, и ако се горе говори само о § 485., ипак треба § 85. Зак. о Стец. Поступку применити, по аналогiji, и на § 487..

Али, тешкоћа постоји онда, ако се егzekутивна процедура врши изван стечаја, као што то, махом, и бива: принудно извршење не мора бити последица стечаја, оно је само последица неиспуњења, од стране дужника, оне обавезе која је предмет одлуке судске (пресуде или осуднога решења). Поверилац не мора тражити, због тога, стечај своје дужнику, а, врло често, он овај не би могао ни отворити, баш и ако би то хтео.¹⁾ Да ли тада сваки поверилац има право да, у случајима предвиђеним у §§-има 486. и 487.; решава, било лично било преко пуномоћника? Ако се одговори потврдно, како ће се полициски орган уверити да ли је онај који се за повериоца представља заиста то? Да ли ће се он тада морати држати процедуре сличне пречишћавању (ликвидирању) тражбина у стечају? Сва нам се та, и још друга, питања намећу, када читамо §§-е 486. и 487., и та питања, као и остала која смо, тумачећи та два прописа, истакли, показују како су многобројне празнине и нејасности код тих двеју законских одредаба.

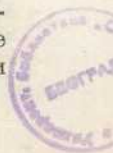
Ми мислимо да се §§-има 486 и 487. не може дати тако широк смисао: да сваки поверилац има право гласа при одлучивању о томе шта да се ради са пописаним добром, јер, као што се из постављених питања види, било би немогуће те прописе применити, ако би се они тако екстензивно схватили, или би их, пак, извршна власт, просто као неки законодавац, морала допуњавати,

што, наравно, по Уставу не може бити. Стога треба право решавања признати само оним повериоцима за које, са позитивношћу, можемо рећи да их је законодавац имао у виду у §§-има 486. и 487., а то су повериоци који су тражили, из пописаних добара, наплату, они чијем се устаоштву и интервенцији има благодарити што је до продаје дошло. Повериоци који наплату тражили нису, који немају никаквих заслуга за то што је власт приступила егzekуцији, који се, дакле, за сву нису ни интересовали, не могу полагаати право на то да решавају о судбини пописаног добра, када нису били у опште умешани у егzekутивну процедуру. Све што они могу то је, разуме се, да се, приликом распореда новаца добијених продајом тога добра, суду пријаве ради наплате (§. 489. Грађ. Суд. Поступка у вези са §§-има 91. и 116. Зак. о Стец. Поступку). Да приметимо да овакво тумачење §§-а 486. и 487., у тачки која нас овде занима, има и ту добру страну што је полициској власти лако се уверити да ли је онај који јој се, према овоме што смо мало час казали, пријављује већања ради збиља поверилац: како, за тражење принудне наплате, ваља имати извршну одлуку судску (§. 462.), то ће већ у самим актима продаје бити доказа о својству у коме се дотично лице на продаји представља. Најзад у смислу ове интерпретације може се навести и §. 478. а. који само оним повериоцима који су извршење тражили даје право да продају обуставе: остали повериоци не могу о томе решавати.

Али ни сви повериоци ове категорије — повериоци за чији се рачун добро продаје — немају право гласа: мисмо већ напред казали да, у начелу, треба овде изузети заложне повериоце, а из разлога тамо изнесених. Разуме се да ми овде мислимо на оне повериоце чија се залога не оснива на попису већ датира из времена ранијега од овога, што ће рећи да повериоци који су пописом, по §-у 469., постали заложни имају право већања: ако бисмо и те повериоце искључили, онда ко би остао, будући су прости, хирограферни, повериоци, тражењем принудне наплате и добијањем пописа, преобраћени

¹⁾ За пријављене али оспорене тражбине видети § 69. Зак. о Стец. Поступку (замена од 23. Јануара 1876. год., 36. XXVIII, стр. 71.).

¹⁾ Кад се може стечај отворити, видети о томе § 3. и 144. Зак. о Стецисном Поступку.

у таложне, са том само примедбом што им та залога врло често неће, или неће потпуно, наплату обезбедити? Само у оном случају, када су повериоци, чија је залога старија од пописа, у исти мах и повериоци који су наплату тражили, и то једини који су ову тражили, могу они имати право решавања по §§-има 486. и 487.¹⁾

Ж. Перић

КРИМИНАЛНА ПОЛИЦИЈА

(НАСТАВАК)

Улице: „Canal“ и „Marcq“ припадају 19 полицијској станици, док улица „Grand Hospice“ припада 18 полицијској станици. Агент ове друге станице, чији је центар „Béguinage“, не може ући у улицу „Marcq“. С друге стране, агент прве станице, чији је центар на пресеку улица: „Canal“, „Laeken“ и „Pont Neuf“, може ући у улицу „Marcq“, али се мора зауставити у улици „Grand Hospice“, преко које не сме даље. Ако би ово учинио, он би био кажњен за мешање у надлежност свога колеге. Према овој улици „Marcq“ представља, са гледишта полицијског, један Њор-сокак. Агент полицијске станице бр. 19, који би у њу ушао, морао би се одмах враћати натраг да би дошао на место своје контроле, на коме мора бити сваких четврт сата. Реон ове полицијске станице веома је простран. Да би увек био на месту своје контроле, агент неће губити своје ограничено време у обилажењу улице „Marcq“ и враћању натраг, и с тога је ова улица лишена сваког надзора. Злочинац, који станује у овим крајевима, морао је ово дочути, те је с тога био сигуран да на своје путу неће срести ни једног полицијског агента оног вечера кад је код себе одвео малу Жану.

Вероватно је, дакле, да је злочинац, који се користио приликама времена и места, искористио и ову особу аномалију полицијске службе. Кућа злочина мора се, дакле, налазити у пустој и усамљеној улици кварта, у којој је требало отпочети прва истраживања. То је улица „Marcq“ у којој се неминовно налази кућа злочина, у којој је Жана била одведена.

Злочинац.

Остаје нам сада да изнађемо и аналишемо специјалне прилике које су допустиле злочинцу да изврши свој злочин, као и особене карактере његовог персонитета.

¹⁾ Овде завршујемо, за сада, ове своје чланке. Остаје нам још — па да будемо готови са објашњењем законских прописа односно саме јавне продаје (лицитације) — да прегледамо одредбе које се тичу полагања излицитиране цене (§. 483.) и протокола лицитације (§. 488.). Да приметимо да ће, приликом излагања законских наређења о полагању цене, бити говора и о овим два важним стварима: 1) О другој продаји и накнади штете која би се, другом продајом, показала (§§. 484. и 485.) и 2) О томе: када купац на јавној продаји постаје сопственик, питање које има нарочито важности код продаје непокретних добара. (Дакле, у овом случају, питање је: да ли купац постаје власник одмах по свршеној лицитацији или кад добије тавију?).

1. Становник кварта.

Злочинац је несумњиво становник кварта улице „Laeken“, блиски сусед, редовни пролазник, који је познавао малу Жану, коју је запазио и желео.

Испитивање прилика ове врсте злочина потврђује резултате рачуна вероватноће и примене општих природних закона. У првом тренутку полиција је била пошла правим путем, сматрајући да је злочин извршен у врло ограниченом региону, у близини места са кога је дете одведено и место на коме је његов леш нађен; она је, шта више одређивала при ближно и одстојање између куће злочина и места остављања леша, које је, по њој, износило око 300 метара. Али, уместо да се држала овог правог пута, полиција је залутала. Обманута у својим првим истраживањима, чији је правац био погрешан у погледу злочинског персонитета, она је изгубила компас и отпочела радити без реда и методе.

Наш је злочинац, дакле, становник непосредног суседства. П. доиста, у монструозним злочинима против детињства — изузев оних које врше скитнице — извршилац злочина обично је блиски сусед, становник исте куће, господар или слуга, понекад познаник или пријатељ. Развратници су далеко од тога да буду „луде“, као што тврде извесни полицијци, неспособни да их открију, а у жељи да извине ову своју неспособност. У колико је њихова пасија противна природи и законима живота, они су доиста лудаци, болесници, ненормална створења, дивље животиње, али, и поред свега овога, они раде вешто и обазриво. Да имају изванредни укус доказа је то, што увек кидасавају на најлепше и најпримамљивије девојчице. Оваква деца драже их. Они прате њихово кретање, вребају их и користе се згодним моментом непажње, небрежња или одсуства надзора да им се приближе, да их заведу и одведу на лси начин. Несумњиво је, да је њихова пасија неприродна и нехумана, али ипак зато они показују у вршењу својих злочина све особине дрскости, оштроумности, лукавства и обазривости, које доказују свесност и интелигенцију.

Да наведемо неколико примера.

Луј Менескљу, творац најгнуснијег од ових злочина, који је погубљен у Паризу 15. априла 1880 год. због силовања четворогодишње Лујзе Де, станао је у истој кући у којој и његова жртва, на једном спрату више. Убеђена да њено дете није излазило никуд из куће, мати одмах осумњичи „глувог“, који је станао на петом спрату. Први сумарни претрес његовог стана није довео ни до каквих резултата: бедник је леш жртвин био саврио у своју сламњачу. Међутим, сутра дан су се из његовог стана чули појединачни удари чекића, а одмах за овим осетио се отужни мирис изгорелог меса. Једна сусетка о овоме је одмах известила вратара, додајући: „он черечи малу“. Извештена о овоме, мати детиња одмах је отрчала полицијском комесару: „Дођите брзо!... То је моје дете које чудовиште спаљује.“ Комесар не хтеде веровати у ово тврђење. У свом неизмерном

болу, помислио је он, ова жена изгубила је памет. Како поверовати у могућност једног оваквог страховитог злочина? Кућа, означена као место злочина, налазила се у улици „Grenalle“; то је била једна врата караванског хана, у коме је обитавало 36 породица, а међу њима и 6 полицијских агената. Злочинац, ваљда, није био под њиховом заштитом. Уцвелена мати толико је наваљивала на комесара, да он најзад није имао куд, већ је послао свога секретара да провери њено тврђење. Пошто су разбијена врата на стану осумњиченог, јурнули су на њега, и овом приликом секретар је из једног цепа његовог капута извукао мишицу а из друге руку детињу. Кад су притрчали пећи и отворили је, на распаљеном угљу сагоревала су црева детиња. У самој пећи нађена је жртва глава, која се још могла познати, а у једном орману у зиду остали делови леша. Инструменти, употребљени за черечење леша, били су разбацани тамо амо по соби; од њих су нађени: бријач којим је одсечена глава, нож којим су исечени удови, тестера којом су стругане и чекић којим су ломљене кости. Четрдесет и три дела леша нађени су које у орману, које испод патоса, које у нужнику куће. На овај начин успело се, да се реконституише готово цело тело. Недостајали су само врат и полни органи. Злочинац је прво уништио ове делове организма да би утро траг свога двогубог злочина: задављивања и силовања.

Страховити развратник Воаније, убица мале Алисе Нет (21. јула 1890) примамљивао је код себе девојчице из суседства. Прво је извршио злочин над малим Робинџом, сиротим и напуштеним дечком, који му је доцније доводио девојчице које су скитале по кварту. Злочинцу је нарочито била пала у очи мала Алиса, дете честито и под строгим надзором породице, и с тога навали на Робина да му је пошто пото доведе. Једног дана, кад је дете само изишло у шетњу, Робин је наговори и одведе код злочинца.

Најстрашнији од ових злочина у Белгији је извршио малолетник Жак Ван Рилер 31. јануара 1893 године. Бедник је одвео далеко од куће и силовао сестре Јустину и Малвину Дегреф, од којих је прва имала 7 а друга 5 год. Сутра дан по извршеном злочину тела несрећних жртви нађена су у шуми „Soleilmont“, на територији „Fleurus“. Пошто је прво удавио млађу сестру, развратник је силовао старију, па затим покушао да и њу удави. Немогући у овоме одмах успети, бедник јој је ударцима штичком провалио стомак. Кад су нашли тела ових малих мученица, старија сестра још се није била охладила, али је смрт наступила убрзо по наласку тела. У смртним мукама јадно дете имало је још толико снаге да се приближи млађој сестри и да је обгрли укоченим рукама. Услед хладне зимске ноћи, тешких мука у сред пуста шуме, смртно рањена и у агонији, несрећна девојчица још се била покрила хаљиницама своје сестре. У овако језовитом и величанственом положају нађени су лешеве две мале мученице. По извршеном злочину злочинац је отишао у кафану, и тамо

веселу и у игри провео један део вечера. Он је био сусед Дегрефових, а једно време био је и у пансиону код њих. Истрага је утврдила да је чак био и љубазник домаћини.

Тринаест година доцније, развратник Максимилијан Бел силовао је и удавио, у овом истом пределу, малу Јозефину Хендрик, стару 11 год. Несрећно дете беше се око подне упутило у Верери са ручком за свога оца. Њен леш, страховито нагрђен, нађен је у једном суседном пољу. Злочинац је припадао особљу једне лађе за пренос угла у Гујету, и имао је обичај да се шета сваког дана пре подне, а врло често долазио је и у „Soleilmont“ и са задовољством посматрао место на коме је Рилер упропастио две девојчице. Разним личностима, а нарочито сведоку Бодуену, Бел је признао да је у овим крајевима срео малу Хендрик на три недеље пре извршеног злочина. Он је, дакле, познавао место злочина и навике детине.

Самполо, који је 29. маја 1907 године од поротног суда у Риму осуђен на вечиту робију због силовања и убиства седмогодишње Ђоване Де Анђелис, становао је преко пута своје жртве у истој улици.

Учитељ Жан Фредерик Милер, осуђен на смрт због силовања и убиства мале Берте Виншелмејер, имао је дете под својом управом.

У Антони је Бриансов силовао и зарезао два детета својих патрова.

Жан Фове ухваћен је и ухаишен у Монмарту, у моменту кад је покушао да силује једну девојчицу од 8 година, коју му је мати била поверила у циљу надзора.

У Виндзору је Вилијам Остен, осуђен на смрт због силовања тринестогодишње Ане Битлер, био кираџија њених родитеља, т. ј. становао у истом стану са својом жртвом.

Луцијан Пели, убица мале Агне Буџи, у Базови-Гуету, становао је у непосредној близини домицила своје жртве и познавао ју је врло добро, јер ју је често сретао.

Готен Риги, из Сиресна, који је одвукао у један хотел малу Габријелу Боаси, да би злоупотребио њену немоћ и њено незнање, био је пријатељ њених родитеља.

Алберт Солејан, из Нариза, убица мале Марте (31. јануара 1907 год.) познавао је од дужег времена породицу Ербелдинг, те је чак добио од ње једном приликом и потпору, која га је спасла беде.

14. октобра 1907 год. у Вите, шлику је извршен један страховити злочин, који подсећа на овај Солејанов. Г. и Г. ђа Шнајдер беху изишли из куће на неколико часова. Сазнав за ово, чизмар Хајлигер потрчи одмах у њихов стан и тамо нађе малу Катарину, стару 9 година и одвуче је у једну собу у унутрашњости стана. Пошто је дете силовао, ранио га је смртно на два места: у велики и мали трбух, а по овоме га је одвукао у једну суседну шупу и сакрио у сено, где су га мало доцније нашли радници и пренели у болницу. Чудовиште Хајлигер било је пријатељ детињег оца.

Што се тиче афере Ван Галк, Жана је, као што знамо, била напустила кућу својих сродника и пошла својој мајци. То је

било први пут да је она сама пошла својој матери, и то услед закашњеног повратка свога деде. Нико није могао знати ни предвидети ову околност. Девојчица је морала бити пресретнута и одведена са тачке А, испред фламанског позоришта, од једног становника из суседства, који је истога тренутка овуда случајно пролазио, али који овуда пролази, пошто је то његов обичан и редован пут. Злочинац није нити је могао у овом случају нарочито очекивати своју жртву. Његов је злочин случајни и непредумишљајни. Пошто је срео девојчицу око 7 часова, он ју је одмах, најкраћим путем, одвео у свој стан. Чим је приспео у свој стан, он је дете опио помоћу јаког алкохола, рума или коњака. У циљу опијања дете није било вођено у кафану или у какву продавницу пића. То је, дакле, злочинчев стан у коме је дете опијено смртоносним пићем.

Ево како се ствар морала догодити.

(НАСТАВИТЕ СР)

ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО

ЈЕДНО ИНТЕРЕСАНТНО БРАТОУБИСТВО

Мрачне кишовите ноћи између 17. и 18. марта ове године, убијен је мучки кроз прозор, у своме стану у Куршумлији, Јездимир Радовановић, служитељ пореског одељења ср. косаничког.

Одмах у почетку наредна се власт наша пред једном загометком, јер се узрок овом мистериозном убиству тешко могао и нагзрети. Како је био миран и добар човек освета се није могла прегноставити, те је остао онај најчешћи разлог за убиства по селима — имовински и наследни односи.

Покојни Јездимир имао је два брата од стрица, старијег Станка, који је био оделит од њега и млађег Милорада, рођеног брата Станковог, који је при ранијој деоби остао у задрузи са Јездимиром. Милорад је обрађивао своје и Јездимирово имање, на којему је живела и мати Јездиминова, старица од својих седамдесет и неколико година, а Јездимир је већином служио као жандарм и у другим државним службама, ма да је имао велико имање. Јездимир је се два пут женио а ни са једном женом није имао деце. Прошле године, умре му друга жена, и он се ожени и трећи пут са једном младом сиротом девојком из Куршумлије.

Пошто је Јездимир имао велико имање у Б. Пољу у близини Куршумлије, а човек већ у годинама и без деце, то су се његова браћа Станко и Милорад надали, да ће једног дана они постати наследници тога имања као најближи сродници, ну када се је он и по трећи пут оженио и то младом и здравом девојком, није била искључена могућност, да она имадне деце, за то његова браћа Станко и Милорад почну смишљати, како ће што пре доћи до наслеђа.

У срезу косаничком, од дужег времена, живела су два човека, два бивша роби-

јаша: Петар Денић из Куршумлије и Трајко Раденковић из Д. Точана, на које се сумњало да живе искључиво од убијања људи за новац у округу топличком; и ма да су скоро за свако тајанствено убиство у срезу косаничком и прокупачком стављани под истрагу, ипак су свагда успели да се извуку испод осуде, остављајући за собом у казамату по неког од својих другова.

Срез косанички је насељен људима из разних крајева Српства, а највише из Ст. Србије и Црне Горе, и код ових насељеника још влада крвна освета, и то тако јако укорењена, да рођак убијеног и пред влашћу отворено признаје, да ће пре убицу или његовог сродника убити, него ли га проказати и оптужити власти, да би свог рођака осветио. Који је у фамилији слабији, те није могао свога „крвника“ убити, налазио је ова два помених лица, те су она за новац убијали за рачун његове освете.

Станко и Милорад су знали, да су Петар и Трајко професионалне убице, па су гледали да њих на ово убиство приволе и да им за то плате.

Како је пијаца куршумлијска, на коју се стичу многи купци ситне стоке из унутрашњости Србије и Турске, доста велика, овдашња полицијска и општинска власт нема довољно могућности да мотри на сумњива лица с ким се састају и шта раде, те су у тој мешавини Станко и Милорад лако могли наћи ове убице и с њима се споразумети.

Једног пазарног дана, пре Јездимировог убиства на неколико недеља, Станко нађе Петра Денића и ступи с њим у погодбу, да Јездимира убије. Петар је дао пристанак да Јездимира убије или убицу нађе да изврши дело за 150 динара, па ово доцније саопшти своме другу Трајку, који са Петром другог пијачног дана нађе Станка и Милорада, где се о томе споразуму да Петар и Трајко убију Јездимира за 200 динара а не за 150, пошто је то мала сума. Том приликом Милорад да Трајку једанаест динара а Петру петнајест а рест да им даду кад дело сврше. Како Трајко није хтео њима веровати, да ће им платити, за то затражи од њих јемство, и они му подведу за јемца Занфира Васића, из Куршумлије; који им загарантује, да ће им исплатити Станко и Милорад ову „зараду“ што ако не учине, да ће им он платити, чим се дело изврши.

Петар и Трајко, као сумњиви људи, нису смели лично ово дело извршити, због тога, што ће на њих пасти сумња одмах по извршеном делу те ће бити похватани. Једно због овога, а друго и због тога што су знали, да је Јездимир храбар човек и вечито наоружан, нису смели лично ово дело извршити, па како су имали свога друга, Милана Николића, из Мађера ср. прокупачког, који је као смељиви место њих ова дела вршио у срезу косаничком, они се једног дана састану у кафани „Локошница“ у Прокупљу, где се договоре: да 17 марта Трајко оде у Куршумлију и тамо се нађе са Петром, те да обиђу стан своје жртве, прегледају

авлију и положај куће, па се врате у Точане, где ће их Милан очекивати.

Одређеног дана Петар и Трајко пађу се у Куршумлији у једној малој кафани, по том прођу улицама кроз Куршумлију и са две стране обиђу стан Јездимиров, па кад све прегледају врате се понова у варошицу. Да овај састанак њихов не би пао у очи, Трајко је био понео сикиру, да је оправи и оправио је код једног ковача. Пред ковачем је изјављивао како је само због те сикире морао долазити Куршумлију.

После овога, око четири сата по подне, Трајко пође за Точане, а Петар застане кратко време, па се и он крене за Трајком. У путу, који је дуг око 10 км, стигне Трајка и тако удружени дођу у Барлово, где сврате у механу. Како још није било време састанку њихову са Миланом, па одређеном месту близу механе, они се задрже у механи и поруче да пију ракије. У механи било је неких сељака и они да би затурили траг свог заједничког пута, сами поведу разговор о доласку њихову у Барлово, којом приликом Петар изјави пред људима, како је дошао у Барлово да тражи волове за орање, а у исто време са тим сељацима поведу разговор о неком убиству у прокупачком срезу, којом приликом Петар каже: „Ето видите повика је на мене и Трајка, да убијамо људе, и да Бог сачува да ноћас ко погине у Куршумлији, опет би ми одговарали, ма да смо далеко од Куршумлије два сата и ма да се ја не могу вратити нећас тамо, пошто је сада већ доцкан“. После овога одмах устане Трајко, под видом, да ће да иде кући и позове Петра, да и он са њим пође у Точане, те да код њега ноћи, јер је, вели, доцкан да се сам враћа у Куршумлију. Петар је се пред сељацима устезао поћи да ноћи код Трајка, ну најзад је пристао. Изашли су у први сумрак из механе и пошли пут Точана. Уз пут до границе среза прокупачког на друму Куршумлија — Прокупље, па одређеном месту састану се са Миланом Николићем, који их је ту очекивао. Пошто су сва тројица имали само револвере, то одмах пођу у Точане Трајковој кући да узму његову пушку острагушу. Како су имали прећи реку Топлицу, то се на њеним обалама задрже дуже време, те ту скроје план за убиство Јездимирово.

По том плану Трајко је имао за задатак, да одатле сам пође кући и кроз село где год види ког сељака, да га освоји; с њим мало разговара, каже му, да је био тог дана у Куршумлији ради грађен а сикире а кад стигне кући, да напуни своју пушку и преда је свом брату од стрица Ђорђу Анђелковићу, те да је он донесе са муницијом и преда Милану, па он с Миланом да оде ка Куршумлији лакше, а Петар да отрчи што брже може, осмотри патроле у Куршумлији, по том да се врати пред Куршумлију и уведе их неопажене у варошицу и авлију Јездимирову, па он да се врати у кафану и седне између више људи и седи све дотле док не пукне пушка. Кад пукне пушка да буде међу људма, а нарочито да гледа да буде међу служитељима и жандармима или бар у

кафани где они буду, јер су њих двојица Петар и Трајко као сумњиве личности на тај начин морали прибавити доказе, да они нису непосредни извршиоци овог убиства, а у сваком другом случају морали би бити бар притворени.

По овом скројеном плану, Трајко прелази реку Топлицу и пролазећи кроз село Точане нађе на неколико сељака уз пут и са сваким од њих је стао, упитао га где је био и шта је радио, по том му казао како је он ишао у Куршумлију, те оправио сикиру, као врло потребну за сутрашњи дан, ради сече дрва. Кад је стигао кући саопшти цео план своме брату од стрица Ђори, напуни пушку и преда му је са још неколико метака, па га испрати, а он се брже изује и вечера, па бос оде код свог суседа малопродавца да купи дуван. Да би се могао дуже задржати код њега понесе неку збирку народних песама и малопродавца умоли, да он као добро писмен чита, а он и још неки сељаци да слушају. Малопродавац на то пристане и по жељи Трајковој дуго је читао песме једну за другом, а ката је било десет часова Трајко је устао и погледавши у сат, који је вичито носио, рекао: „већ је десет сати, време је да спавамо, а ја имам сутра раније рано на рад“, па је стишао.

Ђоре, пак, када је узео пушку од Трајка отишао је право броду на Топлицу, где је затекао Петра и Милана, да га очекују. Кад је он код њих стигао Пера је по раније утврђеном плану највећом брзином отишао за Куршумлију а Ђоре и Милан лакшим одом за њим. Кад је Петар стигао у Куршумлију, ушао је у механу где обично долазе жандарми и служитељи, и ту затекне сем других служитеља и Јездимира, који је с њима седео. Јави им се и седне за други астал да слуша о чему ће говорити и да види куда ће Јездимир из механе. Око осам часова Јездимир устане, и полазећи кући каже друговима да ће ићи код једног свог рођака, да узме жену и одведе кући, па му је немогуће више седети. Чувши за ово, Петар неопажено изађе из механе, осмотри патролу и сиђе испод варошице где у баштама нађе своје другове, који су га очекивали, и уз баште и један воденични јаз, који протиче са јужне стране авлије Јездимирове, пређу преко јаза и уђу на врата у авлију. Ту им Петар покље стан Јездимиров и прозор кроз који ће пуцати на Јездимира, кад се врати са жечом, па их под брегком остави да чекају, а он се понова врати у механу и седне у друштво неколико људи, па затражи да вечера очекујући сваког часа пуцањ пушке.

У улици Страхинића Бана, која је на јужном крају варошице, па једној узвишици над самом реком Бањском, а према брегу Самокову, бивши управник косачничког пореског одељења подигао је једну врло лепу кућу са изгледом на шумовити Самоков, испод које на стотину метара протиче провидно бистра река Бањска, просепајући узану равницу између Куршумлије и Самокова, а поред самог дворишта под брегком просеца воденични јаз. У дворишту још неуређеном услед преухитреног службеног премештаја сопствен-

ника, стоји још неуклоњено нагомилано камење, а спороћу ове лепе куће па западном крају дворишта кухиња за кување.

Сопственик куће, прошле године при премештају из среза косачничког, ову кућу са ниским прозорима уступно је бесплатно свом бившем служитељу Јездимиру, да у њој седи и чува му кућу, док се он случајно и понова не врати у Куршумлију.

Ноћ између 17. и 19. марта, била је тамна, са ладном, слабом кишом и по неким пахуљком снега. Већ је било девет и три четврти часа, а сиромаш Јездимир пон оћној помрчини долазаше кући са својом женом да се одмори у свом стану, па сутра дан понова да пође на своју дужност.

Као исправан, миран и веома повучен грађанин, дошао је Јездимир кући и не слутећи да га четири крвничка ока из мрака иза стена вребају да убију, ну да се плаше отворене борбе и промашаја у помрчини. Не сумњајући да му прети опасност ушао је у свој стан, запалио лампу и свукао се да почине, па стао код топле пећи, према прозору, да се још једном огреје, по том да спава. У овом моменту чу се потмуо тресак са прозора, а Јездимир паде не пуштив гласа од себе.

Како је механа, где је Петар вечерао, била у близини овога стана, гости у њој потрчали су на улицу да виде зашто је пукла пушка, а са њима је истрчао и Петар, чудећи се ко пуца у вароши. Чим су изашли на улицу чули су кукавау код поменуте куће, у којој запомагаше жена убијеног. Ноћна патрола и гости механски појурили су кући убијеног; а Петар се сам враћа у механу и мирно продужава вечеру.

На пуцањ пушке дотрчао је средњи начелник са дежурним писаром и жандармима, и у кући су затекли жену Јездимирову, која се престрављена бусаше у прса, и још неколико блиских суседа, који загледаху мртвог Јездимира. Јездимир лежаше мртав на леђима са повијеним ногама у коленима и разрогаченим левим оком, више ког, под обрвом, стајаше куршум који није пробио кожу, већ се под њом задржао, а крв му лоптијаше на уста и нос. Прегледом одмах је утврђено, да је куршум ударно под десну плећку, па пробивши кроз грудни кош, па уз душник кроз вилице и непце пробио је чеону кост и задржао се под левом обрвом. Остало исечено комађе олова, којим је, сем куршума, била пушка напуњена, задржало се у плећкама и у грудном кошу. Према овоме је одмах и утврђено, да је гађан с леђа и да је био у погнутом положају, кад се био сагао да ложи пећ. Окно на прозору позади њега било је распринуто у парчад, која су била гарава од барута, а завеса, која је била врло ретка, испробијана махом у кругу на неколико места; у кујни дим од барута. Све ово утврђивало је, да је убица стајао под самим прозором и кроз ретку завесу гледао кретање Јездимирово, па кад му је дошао на мету пуцао на њ па побегао. Сем овога ништа се више није могло утврдити. Ноћ је била таква да се апсолутно ништа видело није, те је зато потеря за убицом била неуспешна.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Исте ноћи требало је повести истрагу за убицом. Нико није знао разлог убиства; жена и суседи нису никога приметили те вечери код његове куће, убијени, ма да је био служитељ, рачунао се као веома добар грађанин, који се никада у овој околини ни с ким завађао није; у брачном животу је врло лепо живео са женом, браћа његова која су му убиство и припремила, увек су о њему са похвалом говорила, а нарочито у последње време, задовољавајући и њега и његову матер са свачим што би он захтевао.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

1

Суд општине бело-цркванске, актом својим Бр. 1136, пита:

„Грађани села Толисавца ове општине, 1907. год. поднели су молбу суду овом и тражили одвајање од ове општине, те да образују за себе општину под називом општина „Толисавачка“, у срезу рађевском округа подринског.

На основу ове поднете молбе, суд општине бело-цркванске 1908. год. у смислу чл. 8. зак. о општинама, овај предмет доставио је надлежној власти, и од тога времена до сада по овом предмету ништа није решено. У овом времену, грађани села Толисавца, непосредно су слали молбу Народној Скупштини и тражили: да и даље остану грађани општине бело-цркванске.

Решењем Народне Скупштине од 22. маја ове год. одобрено је, да се село Толисавац од ове општине одвоји, и да образују само за себе општину, што је ово и указом од 4. јуна ове год. одобрено.

Ну како су грађани села Толисавца, 22 маја ове год., поднели накнадну молбу суду овоме и траже да и даље остану грађани ове општине, то се моли уредништво да по овоме даде своје обавештење о томе:

Може ли суд и одбор ове општине одредити грађанима села Толисавца, по поднетој њиховој молби, дн за гласање да и даље остају грађани општине бело-цркванске, у којој су и данас, пошто ни у ком случају сада не пристају да се од ове општине одвајају, јер немају нигде ничега за образовање нове општине, што су и у својој молби навели“.

— На ово питање одговарамо:

Кадгод се општини поднесе предлог у смислу тачке 4. чл. 34. закона о општинама, она је дужна да по чл. 8. 64. и 65. истога закона сазове засебан збор.

Ако, дакле, постоји захтев сељана села Толисавца, да се поново придруже тој општини, онда општина нека сазове збор и одлуку овога спроведе надлежној власти, пошто мора изаћи нов указ о спајању.

Како би сада имао да се изврши указ од 4. јуна ове год. о спајању, то нека суд засебном молбом умоли г. Министра

Унутрашњих Дела, да одобри, да се овај указ не изврши до новог указа о спајању.

При спровођењу акта са зборском одлуком, треба такође нарочито нагласити да се са одлуком Н. Скупштине похита како би се избегло одвајање према поменутом указу и ново спајање.

II

Суд општине риљачке, актом својим Бр. 579, пита:

„По члану 55. зак. о нар. школама, месне чланове школског одбора бира, на две године, политичка општина преко свог одбора.

До сада је у општини риљачкој практиковано, да чланове школског одбора бира одбор општине риљачке две трећине, а једну трећину суд општине м. сугубинске у срезу третеничком, пошто из те општине село Божуревац припада школској општини риљачкој, а политичкој м сугубинској.

Међу тим, у закону о нар. школама стоји, да чланове школског одбора бира општина у којој је школа.

С тога суд моли уредништво за обавештење: да ли је правилна досадашња радња ово школске управе, која захтева да се чланови школског одбора бирају у обе општине, или је правило да општина у којој је школа изабере цео школски одбор, само и из села које припада школској општини?“.

— На ово питање одговарамо:

Кад у чл. 55 закона о народним школама стоји, да чланове месног одбора бира политичка општина, у којој је школа, онда тако мора и бити.

Само, наравно, по један одборник мора бити из сваког села, које саставља школску општину.

Како ће политички одбор оне општине, у којој је школа, бирати људе из села која нису у саставу његове општине, и чије грађане не познаје, то је ствар његове увиђавности.

На сваки начин, да одбор ово своје право треба да употреби савесно, и ако ништа друго, оно да бар тражи мишљење од одбора оних општина, чија села улазе у састав школе, и из којих треба да се бирају чланови.

III

Суд општине митровичке у срезу мачванском, актом својим Бр. 1541, пита:

„У овој варошници постојала је Певачка Дружина, која је имала свога хоровађу г. Е. Туму. Кад је се друштво растурало остало је хоровађи дужно на име плате 200 динара,

Хоровађа подигне тужбу противу друштва код овог суда, и суд позове бив. председника друштва г. Т. Пантелића оvd. — који према правилима код власти заступа друштво — и исти је признао дуг у 200 дин. — Суд на основу његовог признања донесе пресуду којом пресуђује: да Уираве Митровачког Певачког Друштва плати г. Е. Туми 200 динара, и т. д. Пресуда је саопштена тужиоцу г. Туми и председнику друштва г. Т. Пантелићу,

и пошто се није нико жалио, пресуда је постала извршена.

Сад г. Владимир Чулић, председник општине салаш ноћајске, као пријемник права г. Туме, тражи да се ова пресуда изврши, и да се од управе наплати 200 динара и осталих трошкова досуђених његовом властодавцу г. Туми.

Позват г. Пантелић, као бивши председник Друштва, да ову суму положи, изјавио је: да целокупна управа солидарно треба да плати овај дуг, јер вели управа га је и примила, а не ја сам, а о томе постоји друштвени записник.

Позвати бивши чланови управе да солидарно плате изјавили су: да о пресуди њима није ништа познато, нити их је ко саслушавао, а није им ни пресуда саопштена, те према томе они неће да плате.

Моли се уредништво, да изволи у једном од својих првих бројева објаснити овом суду, како ће се ова пресуда извршити, и ко треба да плати ову суму?—

— На ово питање одговарамо:

Из предњег питања види се, да је тужено Певачко Друштво, дакле само удружење а не поједини његови чланови управе, нити чланови удружења.

Пресудом је, пак, осуђена Уираве друштвена, дакле онај, који није тужен.

Сама ова погрешка суда, већ је унапред створила немогућност извршења саме пресуде, која је појачана још и тиме што је примљен одговор бившег председника за целу управу, ма да он у моменту суђења и давања изјаве није био никакав представник друштвени, јер је друштво било раније растурено, и његов председнички положај самим тим анулиран.

Бивши председник, у томе тренутку, могао је дати обавезне изјаве само за свој рачун, ако, наравно, правилима друштвеним није нарочито предвиђено, да је он овлашћени представник и пуномоћник бившег друштва за све његове приватно-правне одношаје и после његове ликвидације.

Према овоме, пресуда важи само према бившем председнику, и то по мери његове одговорности у општој заједници Уираве друштвене, која је осуђена, јер је, вероватно, само толико одговорности на свој рачун и признао, пошто се позвао на записник управе.

Према осталима она се не би могла извршити, пошто у спору нису били заступљени и у опште представљени.

Њих — остале чланове управе — морао би хоровађа оделито тужити за онолико, колико по броју њиховом, а по одбитку председничког дела плаћања, буде дошло на њих.

Свакако часно би било, да се ово потраживање измири на леп начин, кад је, како се види, оно оправдано.

Ако је иза друштва остала каква имовина, онда треба да се тужи оно, а не поједини чланови, на да се из те имовине и наплата изврши.

Примеђује се, да сама ствар није искично престављена у предњем акту, те у толико и одговор не може бити апсолутно прецизан.

IV

Суд општине малчанске, службеним својим актом, спровео је питање свога деловође, који гласи:

„Учтиво молим уредништво за објашњење о овоме што следује:

По §. 13. грађ. с. пост. општински судови примају тужбе и жалбе, усмено, и писмено, а одбране само усмено; саслушавају парничаре и сведоке јавно, извињају парнице просто, поднете доказе оцењују, према њима ствар пресуђују и одмах пресуде исказују усмено и јавно а пресуде своје извршују сами.

По §. 95. свака писмена тужба мора бити у толико преписа, колико тужених има учесника (§ 74). који се предају туженом на одговор §. 104. пом. зак.

Дакле, из овога излази: да § 13. захтева просто извињање парнице, док пак § 95. захтева да тужба писмена мора имати онолико преписа, колико има оптужених, којима се преписи на одговор предају §. 104. што мислим да ово друго није просто извињање парнице.

Разгледајући грађанске спорове у околним општинама, увидео сам, да нигде није поступљено по § 95. нити је суд. односно разматрајући судија, кад су акта по жалби била на разматрање, на овај пропис скренуо општ. суду пажњу, међу тим по једном грађанском спору, који сам ја извињао, разматрајући судија, по жалби заинтересованог, доноси примедбу у коју поред осталог цитира и то: *да у сваком спору мора постојати тужба тужиоцева, која се саопштава туженоме на одговор, и тек кад на исту одговори, или зато прође одређени рок, одређује се рочиште на коме се спор извиња јавно у присуству парничара.*

Према овоме молим уредништво за објашњење: да ли и код општинских судова мора свака тужба бити преписана у онолико примерака, колико има оптужених, којима се преписи тужбе на одговор предају, или се и без овога парница извиња.“

— На ово питање одговарамо:

Пошто је у § 13 грађанског судског поступка прописан нарочити поступак за општинске судове, то се тужба не предаје туженоме у препису у смислу § 104. поменутог закона, који одређује поступак код државних судова, него се одређује рочишти и на истом чини извињај и спор пресуђује.

Другачији захтев разматрајућег судије нема оправдања у закону.

Ако он ипак буде то тражио својим примедбама, општински суд нека да противразлоге, па ће се у пуној седници суда поправити погрешка.

ОДЛУКЕ ДРЖАВНОГ САВЕТА И КАСАЦИОНОГ СУДА

Власт, која је вршила јавну продају непокретног имања, дужна је позвати купца, да у року предвиђеном у § 483. односно у § 507. грађ. суд. пост. положи излицитирану цену, па ако он то не учини, онда да изврши нову продају на његову штету.

Пиротско пореско одељење, за наплату дужне порезе Петра Д. Ц., из Трњана, у

62 динара, извршило је продају једне његове њиве на дан 30. августа 1898. године, и исту уступило Соколу П., из Крупаца, за 605 динара.

Актом од 15. јануара 1899 год. дужник Петар обратио се пореском одељењу и у њему навео, да му је купац Сокол исплатио куповну цену ове продате њиве, исплативши такође и његову (Петрову) дужну порезу општинском суду, па је молио одељење, да пише првостепеном суду за издање тапије купцу и без полагања новца.

Поводом ове молбе, пореско одељење донело је 15. априла 1899 год. своју одлуку № 6247., да се ова продаја огласи за неважећу и кауција врати купцу Соколу, пошто је дужни порез Петров измирен, а купац излицитирану цену није до тог времена положио.

После овога, купац Сокол се у 1908 год., у два маха, обраћао Пореској Управи и тражио да се нареди пореском одељењу, да од њега прими излицитирану цену за купљено имање и потом пише суду за издање тапије, пошто имање ужива још од дана продаје.

Поводом ових молби, пореско одељење нашло је, да је његова одлука од 15-ог априла 1899. год. № 6247. постала извршном, јер је молилац примио положену кауцију и противу тог решења није се жалио, па га је с тога решењем од 10. фебруара 1909 године ПорБр. 9590, одбило од тражења, да може сада положити излицитирану цену, као од тражења неважвременог, пошто то у времену, док је дужник дуговао порез, није учинио, нити је сада до расправе депоновао.

Ово решење одобрио је и Министар Финансија својим решењем од 16. јуна 1909 год. ПрБр. 12899.

По изјављеној жалби, Државни Савет нашао је, да ожалбено решење Министрово не одговара закону из ових разлога:

„Када се из акта овог предмета види, да је жалитељ купио на јавној лицитацији једну њиву, коју је пореска власт продала за наплату дужне порезе, онда је по § 483. у вези § 484. грађ. судског поступка пореска власт била дужна да жалитеља, као купца тог имања, чим је продаја постала извршном, позове, да излицитирану цену положи у одређеном року (§ 483. односно § 507. грађ. судског пост.), па ако овај то не би учинио, онда у смислу § 484. грађ. суд. поступка изврши нову продају на штету жалитељеву.

Пореска власт не само што није тако поступила, но је шта више, кад јој се сам порески дужник обратио молбом, тражећи од ње да пише суду за издање тапије жалитељу и без полагања излицитиране цене, пошто је измирио сву дужну порезу његову а остатак њему — пореском дужнику — дао, донела своје решење № 324., којим је молиоца одбила од тражења са разлога, што жалитељ излицитирану цену није положио извршној власти, но њему — молиоцу, а које решење жалитељу није ни саопштила, па затим донела и друго решење № 6247., да се продаја огласи за неважећу и купцу врати кауција, пошто је дужна пореза изми-

рена, а које такође, како се из акта види, жалитељу није саопштено.

Према оваком стању ствари, пошто напред поменута решења пореске власти пису саопштавана и жаливоцу, као непосредно заинтересованом лицу, да би противу њих могао употребити правна средства, онда отпада као неумесно тврђење Министрово, да су та решења према њему постала извршна, те је Министар, када пореска власт није поступила по § 483. у вези § 484. грађ. суд. пост. и жалитеља као купца позвала да за купљено имање у одређеном року положи излицитирану цену, био дужан, да се упусти у оцену овог жалитељевог тражења и о томе, с обзиром на напред изложено, донети своју одлуку.“

Министар Финансија писмом од 22-ог јануара 1910, год. ПрБр. 911, известио је Државни Савет, да предње примедбе усваја и да ће у смислу истих издати жаливоцу друго решење.

Одлука Државног Савета од 16. фебруара 1910 године Бр. 797.

За уништај јавних продаја надлежни су једино првостепени судови, и по томе власт, која је јавну продају вршила, не може сама ту продају ништити и оглашавати за неважећу, нити њене одлуке о томе могу у опште произвести каква правна дејства према заинтересованима.

Пореско одељење среза колубарског, за наплату дужне порезе Живка М., земљ. из Дудовице, извршило је на дан 28-ог децембра 1900 год. продају његовог непокретног имања и једну парцелу уступило Недељку Ђ., онд. за 54 дин., наплативши од њега том приликом 10 дин. на име кауције.

По извршеној продаји, молбом од 2. јануара 1901. год. Н. Н. обратио се пореском одељењу, тражећи, да се продаја у погледу овог имања, које је уступљено Недељку, огласи за неважећу, пошто је то имање оди. та парцела његова својина, за доказ чега поднео је тапију.

Општински суд, поводом ове молбе, известио је пореско одељење, да је ова парцела по пописној књизи „Б“, у величини 2·90 ха, одишта пренета на Н. Н. по поднесеној тапији од 21. маја 1896 год. али у величини 2·43 ха.

На основу овога, пореско одељење решењем својим од 11. јануара 1901. год. № 92. одлучило је, да се продаја ове парцеле уништи и купцу Недељку врати положена кауција.

Ово решење саопштено је Недељку 16. јануара 1901. године.

Молбом од 31. јула 1907. год. Недељко је тражио, да му се купљено имање уступи на уживање и слободно располагање, пошто се од њега претходно наплати рест излицитиране цене.

Пореско одељење нашло је, да је његово решење од 11. јануара 1901. године № 92. постало према молиоцу Недељку извршно, пошто се противу њега није у законом року жалио, па га је с тога решењем од 9. јуна 1909 год. ПорБр. 2055. одбило од тражења.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Ово решење одобрио је и Министар Финансија решењем од 17. септембра 1909. год. ПрБр. 16925.

По изјављеној жалби, Државни Савет нашао је, да ожалбено решење Министрово не одговара закону из ових разлога:

»Не стоји навод ожалбеног решења, да је тражење жалитељево неумесно само по томе, што је решење пореског одељења од 11. јануара 1901. год. № 92., о уништају продаје, постало према њему извршено, јер и ако стоји то, да је решење № 92. постало извршним, ипак то у овом случају не може имати никаква утицаја на тражење жалитељево.

По глави XIX. грађ. судског поступка, за уништај јавних продаја надлежни су првостепени судови, а не пореска одељења. Према томе, решење пореског одељења № 92., којим је оно уништило продају имања, уступљеног жалиоцу, и ако је извршним постало, не може према жалиоцу, као купцу тог имања, произвести никаква правна дејства, јер је донесено од апсолутно ненадлежне власти. С обзиром на то, Министар је, у смислу чл. 19. пословника за Пореску Управу, требао претходно извидети, да ли је ову продају одобрио суд, као надлежан, па потом унустити се у оцену жалитељевог тражења, и у смислу § 483. односно § 507. грађанског судског поступка донети своју одлуку.

Министар Финансија писмом од 3. фебруара 1910 год. ПрБр 2055, известио је Државни Савет, да се са овим посматрањем слаже, и да ће у том смислу издати жалиоцу друго решење.

Одлука Државног Савета од 16. фебруара 1910 год. № 1171.

Јос. К. Ст.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж Е С Е

Јанко Вуљевић, Црногорац, потребан је кварту врачарском да се испита као сведок. Позивају се све полицијске власти, да га у своје реону потраже и резултат трагања да саопште непосредно кварту врачарском, у року од пет дана, с позивом на акт Бр. 7400.

Наталије Стојановић, служавке из Београда, нестало је пре месец дана, и до данас се не зна где је. Она је стара 17 година, средњег раста, добро развијена, од одела на себи имала је: белу блузу, црну сукњу, и плитке ципеле. — Акт кварта варошког Бр. 10958.

Александар Стаменковић — Шарковић, из Орљана у срезу прокупачком, стар 24 године, смеђ, малог раста, у селачком оделу, потребан је Управи града Београда ради извесног саслушања. Пронађеног упутити Управи с позивом на њен акт Бр. 29031.

Аранђела Николајевића, из Туприје, нестало је 16. прошлог месеца, и до данас се не зна где је. Он је стар 28 година, висок, црномањаст, у лицу сув, у оделу селачком. — Денеша начелства округа моравског Бр. 9314.

Александар Цакић, аустро угарски војни бегунац, коме је одређено за место сталног становања Прокупље, побегао је у намери да

пређе у Турску. Он је малог раста, плав у тевет оделу, са зеленим шеширом на глави. — Денеша начелства округа нишког Бр. 17467.

П О Т Е Р Е

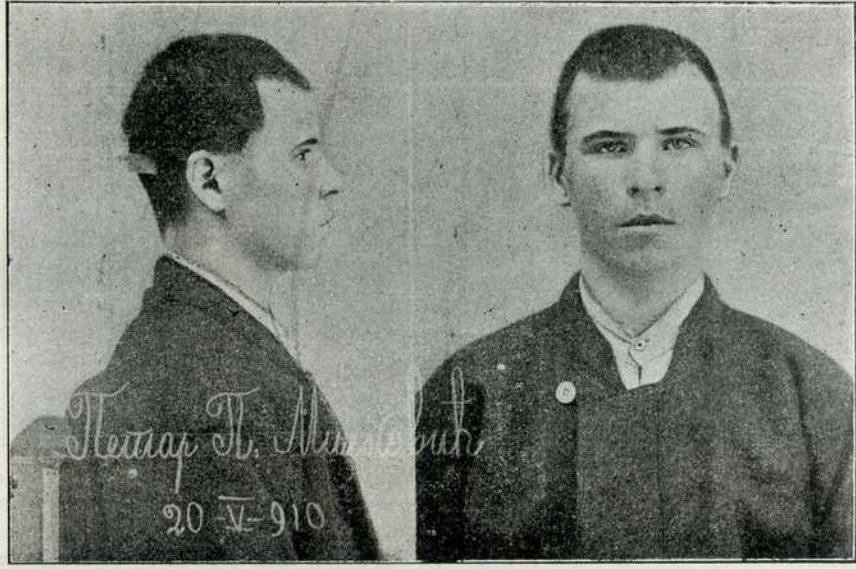
Петар Миљковић и Риста Кржан, осуђеници, чије слике износимо, побегли су из пожаревачког казног завода 24 прошлог месеца.

Петар је родом из Слатине у срезу зајечарском, стар 16 година, висок 164 см. очију жућкасто-зелених, косе смеђе. Од особених

Он је стар 23 године, раста малог, црномањаст, ријих бркова. — Акт начелника среза тамнавског Бр. 13015.

Младан Цветковић, из Медошевца, извршио је убиство, па затим побегао. Он је црномањаст, очију плавих, висок. На себи је имао антерију од лесковачке ћитајке, на ногама опанке и на глави шубару. — Денеша начелства округа нишког Бр. 13471.

Ђура Илић, аустријски војни бегунац, који је био на раду у лесковачкој фабрици, побегао је из фабрике пошто је извршио крађу. Он је стар 23. године, омален, плавих бркова, са

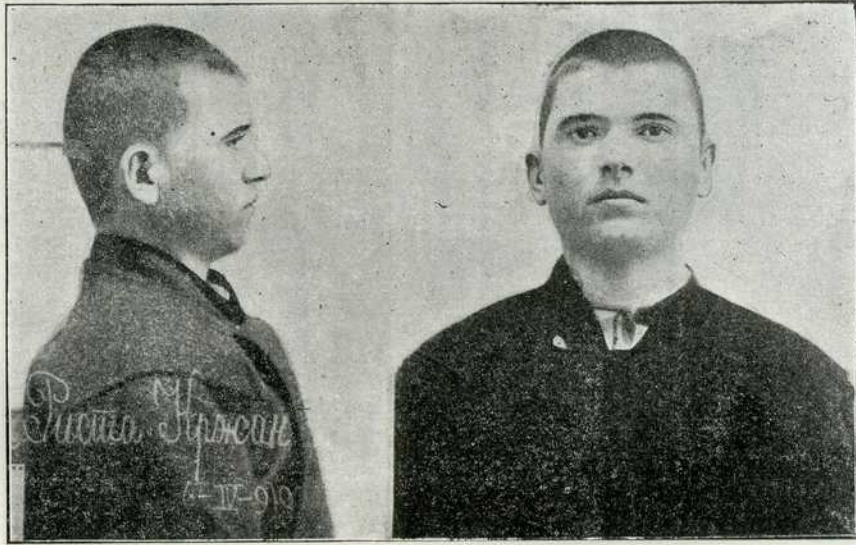
знакова има: на другој и трећој фаланзи средњег прста, леве руке, две белеге од посекогине, незнатне величине; два младежа у величини сочива на левој страни врата; младеж величине сочива за 9 см. изнад пупка и за 2 см. у лево од медијане.

Риста је родом из Дубоке у срезу звишком, стар 16 година, висок 163 см. очију жутих, косе црне. Од особених знакова има: белегу од посекогине неправилног облика, величине

шајкачом на глави. — Денеша начелника среза лесковачког Бр. 19306.

Миливоје Петровић, келнер из Шапца, украо је своје газди 250 динара па затим побегао. Он је стар 16 година, смеђ, у оделу грађанском плаве боје, са шеширом на глави и опанцима на ногама. — Акт начелства округа подринеког Бр. 14509.

Алексица Н. коцкар, родом из Сараорца, на разбојнички начин отео је Милији Милосав-

1.5/1 см. за 6 см. изнад трагуса левог уха; брадавицу маљаву, величине житног зрна за 2 см. испод и испред лоба левог уха; и младеж величине житног зрна од 14 см. испод 7 см и за 6 см. у лево од кичме. Денеша начелства пожаревачког Бр. 3258.

Гаврило — Гаја — Гајић, из Бачевца, у округу ужичком, има да се узме на одговор.

љевићу, тежаку из Пожаревца, 180 динара, па затим побегао. Он је малог раста, црномањаст, са малом црном брадом, у оделу је грађанском са опанцима на ногама. — Денеша начелства округа пожаревачког Бр. 12249.

Бошко Николић, скитачки Циганин, 29. прошлог месеца побегао је испред спроводника. Он је стар 26 година, малог раста, сувоњав.

У одећу грађанском, похабаном, са опанцима на погама. Пронађеног спровести начелнику среза јасеничког округа крагујевачког. — Денеша начелника среза жичког Бр. 16146.

Драгиша Вељковић, звани «Гишица» и Живојин Павловић, из Алексинца, чије слике износимо, оба коцкари и осуђеници београдског

белегу од посекогине, у облику криве линије, величине 2·5 см. за 1·5 см. иза спољњег угла левог ока, и тетовирани знак у облику круне на средини прсију.

Живојин је родом из Алексинца, стар 24 године, висок 175 см. косе риђе, очију жућкасто-зелених. Од особених знакова има : кажи-

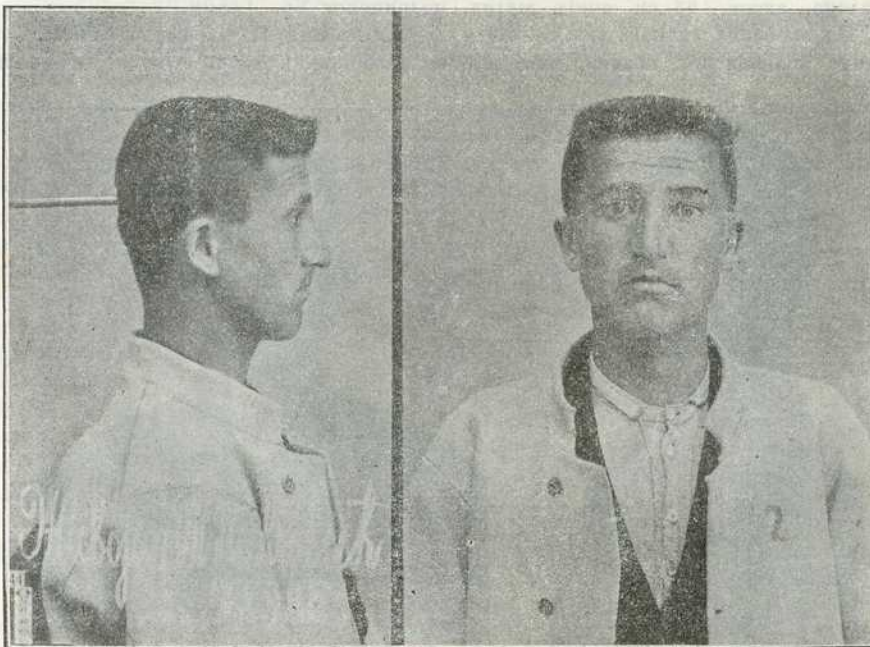

казненог завода, побегли су из града 27-ог прошлог месеца.

Драгиша је родом из Београда, стар 35 година, висок 169 с. м. косе смеђе, браде црне, очију угасито-жутих. Од особених знакова има : белегу од посекогине у облику праве линије, правца косог, на првом зглобу левог палца ; белегу од посекогине у облику праве линије,

прст на левој руци, на трећој фаланзи незнатно деформиран ; белегу од опекогине, овалног облика, величине 1 см. на десној страни потиљка, и на грудима младеж величине сочива за 8 см. испод споја кључних костију на медијани.

Акт управе београдског казненог завода Бр. 4892.

правца косог, у величини 1·5 см. на првој фаланзи истог палца ; тетовирани знак у облику срца са написом «1875» на средини леве долактице ; тетовирани знак у облику гранчице, величине 15 см., на средини десне долактице ;

Антон Клаузер звани Јулијус — Туман, портир из Беча, чију слику износимо, проневерио је 12000 круна у Бечу па затим побегао. Он је стар 48 година, висок 180 с. м. смеђе косе и браде, приметно широког чеља, по запату

шустер, носи цвикер а при читању служи се дупом. На молбу овдашњег аустро-угарског

консулата износимо и његову фотографију, — Акт Управе града Београда Бр. 30786.

Препоручује се полицијским и општинским властима, да за овим побеглим лицима учине најквалитетнију потеру, и у случају проналаска стражарио их унуте власти која је потерницу издала, с позивом на означене бројеве акта или денеша.

КРАЂА

Непознати крађивци украли су у Крушевцу Сретену Стојановићу, тежаку из Бивоља, два вола заједно са колима. Један је во матор 6 година, плав, без десног рога и на левом жигосан ; други је сив и без роваша. — Денеша начелства округа крушевачког Бр. 16661.

Непознати крађивац украо је ноћу између 27. и 28. прошлог месеца испред ковачнице Јоце Јуришића, ковача из Београда, једна кола за једног коња, префарбана зелено-жутом бојом, а гвоздени делови офарбани црном бојом, на колима је нов патос од дуплих дасака. Ова је кола погађао да купи некакав Циганин стар 30 година, средњег раста, пун. — Акт кварта теразијског Бр. 9972.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове крађе и крађивце.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Из канцеларије суда општине добришке украдена је књига сточних пасоша серија CCCXVI од бр. 131 до бр. 200 закључно. Како је у канцеларији био општински печат, то су крађивци вероватно ове пасоше снабдели и општинским печатом. — Акт начелника среза мавског Бр. 13372.

УХВАЋЕН

Тодор Јовановић, одбегли осуђеник позаревачког казненог завода, чију смо слику и потерницу изнели у бр. 32 ухваћен је.